

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH SÁU ĐẠI TỬ BI ĐIỂM HOÁ NGƯỜI NGANG NGƯỢC

Ưong mặt nữ lang hết đỏ bừng lại biến thành lợt lạt.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Ta chỉ có cách cắt mũi cô nương cho tướng mạo xấu xí thì mới khỏi mắc bệnh tương tự.

Nữ lang nhắm mắt lại cho hai giọt lệ trong suốt chảy qua cặp lông mày dài nhỏ xuống.

Vi Tiểu Bảo lòng dạ nhũn ra, an ủi cô :

- Đừng khóc ! Đừng khóc nữa ! cô nên ngoan ngoãn nghe lời ta thì chẳng thà là tự cắt mũi mình chứ không cắt mũi cô nương nữa. Phương danh cô là gì ?

Nữ lang lắc đầu, nước mắt nàng chảy ra nhiều hơn.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Té ra cô tên gọi là Dao Đầu Miêu (con mèo lắc đầu). Cái tên này nghe chẳng hay ho gì hết.

Nữ lang giương mắt lên, nghẹn ngào hỏi :

- Ai là Dao Đầu Miêu ? Người mới là Dao Đầu Miêu.

Vi Tiểu Bảo thấy cô đã lên tiếng thì trong lòng sung sướng, gã cười hỏi :

- Được rồi ! Ta là Dao Đầu Miêu cũng được, còn cô tên gì ?

Nữ lang tức giận đáp :

- Ta không nói.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Cô không chịu nói thì ta phải đặt cho cô một cái tên. Cô là ...á Ba Miêu (con mèo câm).

Nữ lang tức quá không nhịn được gầm lên :

- Người đừng có nói nhăng nói càn. Ta có phải là người câm đâu ?

Vi Tiểu Bảo gác chân lên nhau, khẽ lắc đầu. Gã thấy nữ lang mặt giận hầm hầm, mà vẫn xinh đẹp tuyệt luân, khiến người ta phải ngơ ngẩn tâm hồn, liền cười hỏi :

- Vậy tôn tính đại danh là gì ?

Nữ lang đáp :

- Ta đã bảo không nói là ta không nói đâu.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Ta có điều muốn thương lượng với cô. Người không tên không họ có điều bất tiện. Cô đã không chịu nói thì ta đặt cho cô cái tên để mà gọi. Chà ! Biết lấy tên gì cho hay bây giờ ?

nữ lang xía xối :

- Ta không thềm ! Ta không thềm !

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Có rồi ! Tên cô là Vi Môn Dao Thị (Dao thị ở nhà họ Vi).

Nữ lang sững sốt hỏi :

- Tên gì mà kỳ vậy ?

Vi Tiểu Bảo nghiêm nét mặt nói :

Vi Tiểu Bảo nghiêm nét mặt nói :

- Trên có Hoàng thiên, dưới có Hậu thổ, suốt một đời ta dù có lên núi đao hay nhảy xuống vạc dầu, muôn ngàn đao kiếm, chém đầu cả (...) đại nghịch bất đạo, phạm điều thậm ác, lý chẳng khoan dung, trai trộm gái điếm, trời đánh thánh vật, tuyệt tử tuyệt tôn, khắp mình mang một ngàn lẻ một vết thương...ta cũng phải lấy bằng được cô làm vợ mới nghe.

Nữ lang nghe gã kể một tràng dài những lời thề độc, không khỏi ngẩn người ra. Cô nghe nói tới câu sau cùng mặt đỏ bừng lên, hứ một tiếng.

Vi Tiểu Bảo lại nói :

- Ta họ Vi mà trong số mạng của cô chưa chắc đã phải thuộc về họ Vi. Ta không biết cô họ gì, chỉ thấy cô lắc đầu nên kêu bằng Vi Môn Dao Thị.

Nữ lang nhắm mắt lại hần học nói:

- Cả thế gian này không có một nhà sư nào ăn nói càn rỡ như ngươi. Ngươi đã là kẻ xuất gia thì còn lấy...lấy... cái gì...ngươi không sợ bồ tát trách phạt, lúc chết xuống âm cung phải vào tám mươi tám tầng địa ngục ư ?

Vi Tiểu Bảo chấp hai tay lại quì mọp xuống đất đánh "bình" một tiếng.

Nữ lang nghe tiếng gã quì không khỏi động lòng hiếu kỳ, mở mắt nhìn thì thấy gã dập đầu xuống cửa sổ lạy mấy lạy, miệng niệm :

- Như Lai Phật Tổ ! Quan Thế Âm Bồ Tát ! Ngọc Hoàng Đại Đế ! Văn Thù Bồ Tát ! Phổ Hiền Bồ Tát ! Tứ Đại Kim Cương ! Diêm Hoàng Phán Quan ! Vô Thường Tiểu Quỷ !...Xin các vị nghe đây. Đệ tử là Vi Tiểu Bảo nhất định phải lấy cô nương này làm vợ mới được. Dù sau khi đệ tử chết đi có phải xuống tám mươi tám tầng địa ngục, phải rút lưỡi cửa đầu, muôn kiếp chẳng đặng siêu sinh, đệ tử cũng cam chịu. Đệ tử lúc còn sống chẳng sợ gì thì lúc chết đi việc gì mà sợ ? cô vợ này dù thế nào đệ tử cũng nhất định lấy rồi.

Nữ lang thấy gã nói giọng sắt đá chứ không phải lời phù phiếm hay đùa giỡn thì trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Cô năn nỉ :

- Đừng nói nữa ! Đừng nói nữa !

Cô hẳn học nói tiếp :

- Người giết quách ta đi là hơn, hay ngày ngày đánh đòn cũng được. Ta thù hận người, nhất quyết ...nhất quyết không chịu đâu.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Cô nương ưng thuận là hay, mà không ưng thuận cũng thế. Nói tóm lại...nói tóm lại...từ nay trở đi cho đến tám mươi năm về sau ta cứ theo sát cô. Dù cô có biến thành bà già trăm tuổi mà ta chưa lấy được cô thì dẫu chết cũng không nhắm mắt.

Nữ lang tức giận nói :

Người làm nhục ta thế này thì nhất định có một ngày người chết dưới tay ta. Ta muốn giết người trước rồi thì tự sát.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Cô có thể giết ta nhưng phạm tội mưu sát thân phụ. Ta mà không thành chồng cô thì chẳng khi nào chết được.

Gã nói đến câu sau cùng thanh âm run rẩy.

Nữ lang thấy Vi Tiểu Bảo trán nổi gân xanh thì trong lòng kinh sợ, phải nhắm mắt lại.

Vi Tiểu Bảo tiến gần lại phía nữ lang mấy bước, gã bỗng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, chân tay run rẩy, như muốn quỳ xuống trước mặt cô mà lạy lạy, mà năn nỉ van nài bằng một giọng chí thành.

Gã lại tiến thêm một bước. Cổ họng nghẹn ngào khẽ la lên một tiếng, tựa hồ con dã thú bị thương rên rỉ, tưởng chừng sắp vươn hai tay ra bóp chết nữ lang.

Nữ lang ngó thấy mắt Vi Tiểu Bảo chiếu ra những tia quái dị, nàng sợ quá kêu thét lên lanh lảnh.

Vi Tiểu Bảo sững sốt ngồi phệt xuống, thù người ra nghĩ bụng:

- Ngày ta ở Hoàng cung, mặc sức kêu Phương Di, Mộc Kiếm Bình là vợ lớn vợ nhỏ. Kh đó ta cười nói hả hê một cách ung ung bình bình. Ta muốn ôm ấp là ôm ấp, muốn hôn hít là hôn hít. Bây giờ cô bé này hiển nhiên đã bị lão hoà thượng điểm huyết nằm thẳng cẳng trên giường không nhúc nhích được, mà sao đối với nàng trong lòng ta lại sợ hãi đến thế ? Thậm chí không dám sờ mó vào tay nàng mới thật là hèn !

Gã nhìn thấy một bàn tay nàng thò ra ngoài áo tăng bào, lăm le vươn tay ra khè vào một chút mà không đủ nghị lực.

Sau gã không nhìn được bỗng buột miệng thóa mạ :

- Tổ sư con mẹ nó !

Nữ lang giật mình, chẳng hiểu ra sao, ngẩng đầu lên nhìn Vi Tiểu Bảo .

Vi Tiểu Bảo then đỏ mặt lên rồi nói :

- Ta tự mắng ta là con tiểu quỷ nhất gan vô dụng, chứ không phải mắng cô đâu.

Nữ lang hừ một tiếng rồi nói :

- Người là kẻ lớn mật làm càn, chẳng còn biết sợ trời sợ đất là gì mà còn nói là con tiểu quỷ nhất gan. Nếu người nhất gan thật thì ta cảm ơn trời phạt.

Vi Tiểu Bảo nghe cô nói như vậy, phấn khởi tinh thần, đứng ngay người lên đáp :

- Hay lắm ! Vậy ta lớn mật làm càn, bạo thiên nghịch địa mới được. Ta muốn cởi áo lột trần cô ra đây.

Nữ lang chẳng còn hồn vía nào nữa, cơ hồ ngất xỉu.

Vi Tiểu Bảo lại gần trước mặt nữ lang thấy mặt cô đầy vẻ oán hận, gã lăm bắm:

- Hồng rồi ! Hồng rồi ! Vi Tiểu Bảo là con rùa đen, là quân khốn kiếp, đành chịu đầu hàng cô không dám động thủ.

Gã cất giọng on tồn nói :

- Bình sinh ta sợ nhất là có vợ, ta tha cô đi là xong.

Bây giờ nữ lang đã bớt sợ thì lửa giận lại nổi lên. Cô nói :

- Người...ở ngoài thị trấn kia...đã nói những nói cuội gì với bọn phụ nữ tôi bại ? Người bảo tử tử và ta là gì của người ? Tử tử và la muốn bắt người...một ác nhân, đem về nhà.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp :

- Bọn phụ nữ tôi bại đó biết cóc gì đâu ? Mai đây ta lấy cô làm vợ rồi thì ngàn vạn đĩ điểm trong thiên hạ xếp hàng đứng trước mặt ta, ta cũng không thèm ngó tới chúng bằng một đuôi con mắt. Từ sáng đến tối rồi từ tối đến sáng, suốt ngày đêm mười hai giờ ta chỉ dõm ngó một mình cô vợ thân yêu.

Nữ lang tức quá nói :

- Người còn bảo ta là vợ...thì vĩnh viễn ta không nói với người nữa.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Được rồi ! Được rồi ! Ta không nói ngoài miệng chỉ gọi trong lòng.

Nữ lang nói :

- Trong lòng cũng không được gọi !

Vi Tiểu Bảo cười hỏi :

- Ta gọi ở trong lòng thì cô biết làm sao được ?

Nữ lang đáp :

- Hừ ! Sao mà không biết ! Ta coi vẻ mặt cổ quái của người là biết người nghĩ gì rồi.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Má má sinh hạ ta đã có bộ mặt cổ quái. Hoặc là vì từ khi lọt lòng mẹ ta đã biết sau này phải lấy cô làm vợ.

Nữ lang nhắm mắt lại không lý gì tới gã nữa.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Ta có kêu cô là vợ đâu mà cô không lý gì đến ta nữa ?

Nữ lang hỏi lại :

- Còn khôngư ? Người vừa bảo lấy ta làm...làm gì...bây giờ đã cãi rồi.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Được lắm ! Cái đó ta cũng không nói nữa, ta chỉ nói sẽ làm chồng cô...

Nữ lang tức giận tới cực điểm, cô nhắm mắt thật chặt, để cho Vi Tiểu Bảo nói rông nói dài gì cũng mặc, cô nhất định không trả lời.

Vi Tiểu Bảo không làm thế nào được, gã toan hăm dọa :

- Cô mà không nhìn gì đến ta nữa thì ta hôn vào mặt cô.

Nhưng câu nói chưa ra khỏi miệng gã đã rút lại vì cảm thấy nói như vậy có điều tiết mạt đến tiểu mỹ nhân đẹp như thần tiên.

Hồi lâu gã thở dài nói :

- Ta chỉ yêu cầu cô một điều là cô cho ta biết họ tên cô rồi ta buông tha cô tức khắc.

Nữ lang đáp :

- Ngươi đừng lừa gạt ta nữa, ta không mắc bẫy đâu.

Vi Tiểu Bảo nói :

Ta có thể lừa gạt hết thảy mọi người trên thế gian, chỉ có một mình cô là không lừa gạt thôi. Cái đó kêu bằng "đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy". Tiểu thê tử nhất ngôn bất phát, hoạt mã dĩ truy !

Nữ lang ngơ ngác hỏi :

- Cái gì mà tứ mã nan truy và hoạt mã dĩ truy ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Đây là câu cách ngôn của phái Thiếu Lâm ta. Nói vắn tắt là ta không lừa gạt cô. Cô thử nghĩ coi : Ta nhất tâm muốn cho con cháu của cô kêu ta bằng gia gia. Bữa nay mà ta gạt cô thì con ta sẽ không gọi ta bằng bố rồi, còn nói chi đến chuyện cháu chắt.

Ban đầu Nữ lang nghe Vi Tiểu Bảo nói những gì ông ông, cháu cháu, bố bố, con con, cô chẳng hiểu ra làm sao, nhưng sau cô nghĩ lại biết là gã nói vòng vèo không ngoài ý định lấy cô làm vợ. Cô liền hững hờ đáp :

- Ta cũng không cần ngươi buông tha. Ta bị ngươi khinh nhờn quá rồi, chẳng muốn sống làm chi nữa. Ta cần ngươi làm một việc tử tế nhất là cầm đao đâm chết ta đi cho rồi.

Vi Tiểu Bảo đưa mắt ngó xuống cổ nữ lang, thấy vết đao mới đâm vẫn còn đỏ ửng thì lòng gã se lại và cực kỳ hối hận.

Gã quỳ ngay xuống đất hướng về phía Nữ lang dập đầu lạy binh binh mấy cái rồi nói:

- Tại hạ thật là đắc tội với cô nương.

Đoạn gã vung tay lên tự đánh mình mười mấy cái bạt tai. Hai má gã đỏ ửng sưng vù. Gã nói :

- Cô nương bất tất phải thương xót. Tội Vi Tiểu Bảo thật đáng đánh đòn.

Rồi gã chạy ra cửa hỏi :

- Này ! Lão sư điệt ! Ta muốn giải khai huyết đạo cho vị cô nương này thì theo phương pháp nào?

Trùng Quan từ nãy giờ vẫn đứng ngoài cửa thiền phòng chờ đợi. Nội lực lão đã thâm hậu, dĩ nhiên thính lực cực kỳ minh mẫn. Tuy Vi Tiểu Bảo cùng Nữ lang đối thoại với nhau thanh âm nhỏ bé mà cũng lọt vào tai lão hết.

Lão thấy vị sư thúc này khuyên nhủ nữ thí chủ diễn thử võ công bằng những lời nói mà lão cho rằng cao thâm khôn lường, những danh từ chồng chồng, vợ vợ, bố bố, con con, ông ông, cháu cháu chẳng liên quan gì đến võ công, lão cũng tưởng vị tiểu sư thúc này đưa ra những từ huyền diệu mà công phu tu luyện của lão chưa đến trình độ lĩnh hội được.

Sau lão thấy tiểu sư thúc quỳ xuống dập đầu, tự tát vào mặt lại càng cảm phục sát đất.

Nên biết phái thiền tông truyền pháp, trước nay chú trọng về đường giác ngộ. Khi đệ tử không hiểu rõ sự huyền vi của sư tôn truyền thụ thì sư phụ thường cầm gậy đánh và lớn tiếng quát.

Cầm gậy đánh người để truyền đạo pháp mới bắt đầu từ Đức Sơn thiền sư đời nhà Đường. Sách sử nói là "Đạo pháp ngật nghèo dùng gậy giết sư thiên hạ". Dĩ nhiên không phải đánh chết các vị hoà thượng thật sự, mà ý nói muốn được truyền pháp phải chịu đòn đau.

Còn quát tháo để thúc đẩy cho người mau giác ngộ thì bắt đầu từ Đạo Nhất thiền sư, một vị cao tăng khác cũng vào thời nhà Đường. Vị thiền sư này họ Mã. Người ta kêu bằng Mã tổ. Thành ngữ " Đương đầu (...) hát cũng do đó mà ra.

Trùng Quan bụng bảo dạ :

- Sư thúc đang dùng phạt pháp cao thâm để điểm hoá cho nữ thí chủ. Ngày trước cao tăng đã dùng gậy đánh người để điểm hoá. Ngày nay tiểu sư thúc vung chưởng tự đánh mình để điểm hoá. Thế là sư thúc xả kỷ vì người, lòng dạ từ bi còn hơn cả tiền nhân.

Lão nghe Vi Tiểu Bảo hỏi về cách giải huyết cho Nữ lang , vội đáp :

Vị nữ thí chủ kia bị phong toả huyết Thiên khô. Huyết đạo này thuộc về Túc thái dương tỳ kinh, sư thúc chỉ cần lamng phép " Thôi cung quá huyết" ở huyết Cơ môn và huyết Huyết hải trên đùi cô là lập tức giải khai được ngay.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Hai huyết cơ môn và Huyết Hải nằm ở chỗ nào ?

Trùng Quan vén áo lên chỉ vào huyết đạo bên đầu gối cho gã nhận đúng và cho gã thử không sai lầm nữa rồi lão mới dạy đến cách " Thôi cung quá huyết". Lão nói :

- Sư thúc chưa luyện nội kinh thì việc giải khai huyết đạo chậm có hiệu quả, nhưng nắn bóp chừng nửa giờ là giải khai được.

Vi Tiểu Bảo gật đầu trở lại bên giường :

Nữ lang kình hãi la lên :

- Ta không cần người giải khai huyết đạo. Người không được sờ vào mình ta.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng :

- Nắn bóp hàng nửa giờ bên đầu gối nàng quả là không tiện. Ta thực tình muốn giải khai huyết đạo cho nàng, nhưng nàng nhất định bảo ta là có ý suồng sã. Kể ra chồng suồng sã với vợ là công bằng, hợp đạo trời đất. Huống chi thời cơ tốt đẹp không nên bỏ lỡ. Lỡ mất cơ là đáng chém đầu. Có điều cô chiêu này có tính hung dữ. Mình giải khai huyết đạo cho nàng chỉ sợ nàng đập đầu vào tường tự tử. Như thế thì Vi Tiểu Bảo này phải đi đến bước đường tuyệt tử tuyệt tôn.

Gã liền quay lại hỏi :

- Nếu không dùng bàn tay để nắn bóp thì có dùng cách nào khác được chăng ?

Trùng Quan đáp :

- Kể ra cũng còn nhiều phương pháp...

Lão vén tay áo lên khẽ phát một cái, dùng phép đàn chỉ thần công điểm lên không.

Bỗng lão la lớn :

- Chao ôi ! Không xong rồi ! Tiểu sư thúc chưa luyện nội kinh không dùng phép này được. Để sư điệt nghĩ lại coi.

Thực ra lão chỉ cần phát tay áo một cái hoặc dùng đàn chỉ thần công cách không điểm tới là có thể giải khai huyết đạo cho Nữ lang được ngay, nhưng lão là người câu nệ không chịu cảm hoá. Lão nghĩ rằng :

- Sư thúc đã hỏi thì ta tìm cách trả lời. Nhưng trong mình lão nhân gia chẳng có chút nội lực nào mà không dùng ngón tay nắn bóp để giải huyết thì thật khó quá !

Dù lão có nghĩ cả năm chưa chắc đã tìm ra được biện pháp khác.

Vi Tiểu Bảo thấy Trùng Quan ngửa mặt lên trời ngơ ngẩn xuất thần, gã cũng sợ lão ta nghĩ hàng ba, bốn giờ, cứ ngồi lì như vậy hàng nửa ngày là chuyện thường.

Vi Tiểu Bảo lại nhớ tới ngày ở Hoàng cung gã giải huyết cho Mộc Kiếm Bình từ bậc nhất tới bậc thứ chín, gã đã dùng các biện pháp bừa bãi nào đâm nào chọc vào người cô chẳng ury kị gì. Dù cô ở địa vị quận chúa tôn cao, gã cũng không coi vào đâu. Nhưng đối với Nữ lang vô danh trước mắt gã lại rụt rè e sợ, cử động khép nép, coi cô như một vị thiên thần là nghĩa làm sao ?

Gã liếc mắt nhìn nữ lang thấy cặp lông mày cô nhăn tít lại, vẻ mặt cực kỳ đau khổ, bất giác lại nổi lòng thương hương tiếc ngọc, liền cầm cái dùi mõ đến bên Nữ lang nói :

- Vi Tiểu Bảo này không hiểu kiếp trước đã nợ nần gì cô nương mà kiếp này chẳng biết sợ trời, sợ đất, chỉ sợ một mình cô. Bây giờ tại hạ xin đầu hàng và giải khai huyết đạo cho cô, chứ chẳng có lần khần chi hết.

Đã nói rồi vén áo tăng bào lên, cầm dùi trống khẽ chọc vào chỗ đầu gối chân trái cô.

Nữ lang nguyền gã một cái rồi mím miệng lại.

Vi Tiểu Bảo lại chọc mấy cái nữa rồi hỏi :

- Cô thấy thế nào ?

Nữ lang đáp :

- Người chỉ biết nói chuyện lưu manh. Còn ngoài ra không hiểu chi hết.

Nguyên Trùng Quan nội lực thâm hậu khẽ trở một cái là kinh lực thấu vào huyết đạo đối phương được ngay. Còn Vi Tiểu Bảo cầm dùi mõ đâm vào tuy trúng bộ vị huyết đạo, nhưng nội lực không đủ, nên trong lúc nhất thời không giải khai huyết đạo cho cô được.

Gã nghe Nữ lang buông lời mạt sát thì không ngăn được lửa giận. Gã đâm mấy cái khá nặng.

Nữ lang "ối" lên một tiếng.

Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi :

- Đau lắm hay sao ?

Nữ lang tức giận đáp :

- Ta...ta...ta...

Cô nói ba tiếng "ta" rồi không thốt lên lời được nữa.

Vi Tiểu Bảo lại đâm vào đầu gối bên chân phải Nữ lang , nhẹ nhàng hơn. Bỗng Nữ lang rùng mình.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói :

- Được rồi ! Nguyên trước phái Thiếu Lâm có bảy mươi hai môn tuyệt kỹ, bắt đầu bữa nay thành bảy mươi ba môn. Tuyệt kỹ của vị cao tăng Hồi Minh sáng tác kêu bằng " Mộc ngư truy giải huyết thần công". Ha ha...

Gã đang nhơn nhơn đắc ý thì đột nhiên trước ngực đau nhói lên khiến gã ngẩn người ra.

Nữ lang đã trở mình ngồi dậy vươn tay đoạt lấy thanh đao truy thủ đâm trúng vào ngực gã.

Gã la hoảng :

- Trời ơi ! Đàn bà mưu sát thân phu...

Gã ngồi phệt xuống.

Nữ lang điểm chân trái xuống đất vọt ra ngoài phòng.

Trùng Quan kinh hãi ra tay cản lại, miệng lắp bắp :

- Nữ thí chủ ! ...Thí chủ giết...giết chết sư thúc của bản tăng...

Nữ lang tay trái cầm thanh liễu diệt đao đưa sang tay phải đâm véo véo luôn ba nhát.

Trùng Quan vươn tay trái ra đoạt lấy lưỡi đao của cô. Lão phát tay áo bào một cái. Nữ lang hai chân tê chồn ngã lăn xuống đất.

Trùng Quan chạy đến bên Vi Tiểu Bảo thấy lưỡi truy thủ đâm vào mé phải trước ngực. Lão liền búng ngón tay giữa mấy cái để phong tỏa huyết đạo chung quanh vết thương. Lão vừa động thủ vừa niệm :

- A Di Đà Phật ! Xin đức Phật từ bi bảo hộ cho !

Lão dùng ba ngón tay nắm lấy chuôi đao truy thủ khẽ rút lên, máu tươi chảy ra theo.

Trùng Quan vội cởi áo gã ra coi thấy miệng vết thương không lớn mà chỉ sâu chừng một tấc. Lão bớt lo âu lại cất tiếng niệm :

- A Di Đà Phật !

Nguyên Vi Tiểu Bảo mặc bảo y hộ thân, nếu lưỡi trủy thủ không sắc bén khác thường thì chẳng làm tổn thương đến lão chút nào.

Lưỡi trủy thủ tuy đâm suốt bảo y nhưng luồng lực đạo đã giảm quá nửa, nên thương thế của gã không lấy gì làm nặng lắm.

Vi Tiểu Bảo thấy máu chảy trước ngực mà vết thương lại đau kịch liệt, gã tưởng mình khó sống được. Miệng không ngớt lẩm nhẩm :

- Trời ơi ! Mưu sát thân phu ! úi chao ! Mưu sát...thân...

Nữ lang nằm lăn dưới đất vừa khóc vừa nói :

- Lão hoà... thượng ! Ta giết gã đấy. Lão giết ta đi ...để đền mạng... cho gã.

Trùng Quan đáp :

- Hỡi ôi ! Tệ sư thúc điểm hoá cho nữ thí chủ mà thí chủ vẫn mê man bất tỉnh thì cũng không sao. Nhưng thí chủ hành hung giết người thì có điều... quá lắm !

Vi Tiểu Bảo nói :

- Ta...ta sắp chết rồi. Hỡi ôi ! ...Mưu sát thân...

Trùng Quan hấp tấp vớ ra khỏi phòng đi lấy thuốc dầu buộc vết thương cho Vi Tiểu Bảo và an ủi gã :

- Sư thúc ! Sư thúc lòng dạ đại từ đại bi, điểm hoá cho người ngang ngược. Đức Phật có mắt không để cho sư thúc phải viên tịch về Tây Thiên ngay đâu.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói :

- Lão sư diệt tha y ra đi. Y...y đem lòng hận thù ta đến chết.

Trùng Quan hỏi :

- Buông tha cho nữ thí chủ này ư ? Nếu thương thế của sư thúc không khỏi được mà phải viên tịch thì làm thế nào ?

Vi Tiểu Bảo chợt đông tâm linh liền bảo lão :

- Sư diệt ghé tai vào đây. Trời ơi ! Ta sắp chết rồi ! Ta sắp chết rồi !

Trùng Quan khom lưng kê lỗ tai vào miệng Vi Tiểu Bảo .

Gã nói rất khẽ :

- Sư điệt giải khai huyết đạo cho y nhưng đừng để y ra khỏi phòng, chờ y đem hết võ nghệ toàn thân biểu diễn xong, khi đó sẽ...

Trùng Quan hỏi :

- Để làm gì ?

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng :

- Khi đó...khi đó sẽ...

gã nói tới đây gần như kiệt lực thở lên hồng hộc, lắp bắp nói tiếp :

- Sư điệt cứ... theo lời dặn của ta...lẹ...lẹ...

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***